

Eins og dalalæðan
skreið um hlíðarnar,
við læddumst hljótt um stræti borganna.
Frá óttu fram á miðjan morguninn
hljóðrænt myrkur streymir um mín vit.
Á dauðans vængjum svíf
fram á rauða nótt.
Á dauðans vængjum svíf.
Frá náttmáli uns dagur rís á ný,
með ljós í flösku fram á rauða nótt,
við drukkum í okkur fegurðina.
Af sárri reynslu, og bitri, vitið vex.
Á dauðans vængjum svíf
fram á rauða nótt.
Á dauðans vængjum svíf.